

kunde have Fordel af et saadant Forslag, og min Kollega, det ærede Medlem for Københavns 9ende Valgkreds (Hørdum), motiverede det ogsaa i sin Tid, da han foreslog det, dermed, at det ogsaa var i Mindretallenes Interesse. Dette Forslag, 3 i Stedet for 2, er netop et Forslag, der baade vil give en fuldere og klarere Afspejling af Flertallet af Vælgerne og af Mindretallene, og saa sagde jeg til de ærede Underudvalgsmedlemmer, at da de vare angst for, at Mindretal ikke skulde faa Lejlighed til at blive repræsenterede i Amtsraadene ved det oprindelige Regeringsforslag, havde de den udmærkede Vej at gaa over til det socialdemokratiske Ændringsforslag af 1903. At jeg har smilet lidt, da jeg sagde det, er meget muligt, og hvis jeg havde bildt mig ind, at de tilstedeværende to Godsejere, den konservative og den frikonservative, i Underudvalget skulde mene, at dette Ændringsforslag gav dem, Gods-ejerne, større Indfyldelse end Regeringsforslaget, ja, saa havde unægtelig disse Godsejere — for at bruge en Vending, der er bleven almindelig her i Dag — været dummere, end de havde Lov til at være.

Men da nu det ærede Medlem har draget Fællesudvalgs- og Underudvalgsforhandlingerne frem, vil ogsaa jeg have Lov til at omtale lidt af, hvad der fandt Sted den Gang. Det ærede Medlem brugte nemlig en Vending om, at alle Bestræbelser fra vor Side — han tænkte vel paa det socialdemokratiske og det radikale Parti — gik ud paa at forhindre et Resultat. Nu skal jeg sige ærede Medlemmer, hvad alle mine Bestræbelser gik ud paa. De gik ud paa — og jeg arbejdede saa energisk, jeg formaaede — at forhindre et Forlig, der opgav et demokratisk Princip. Jeg arbejdede meget energisk derpaa, og jeg ved meget godt, at det ærede Medlem ikke var saa glad ved de Artikler, der fremkom i „Social-Demokraten“ i de politisk begivenhedssvangre Dage, ikke altid i hvert Fald var saa glad ved disse Artikler. Nu vil jeg sige, at naar han talte om min Redaktørstol, er det en Misforstaaelse. Jeg er ikke Redaktør, jeg er Journalist, jeg redigerer ikke noget Blad. Naar det ærede Medlem altsaa uden videre gør mig til et med alt, hvad der har staaet i „Social-Demokraten“, er det ganske uberettiget; der staar meget, jeg slet ikke har Anelse om, meget, jeg slet ikke har Ansvar for, saa det har det ærede Medlem ikke Ret til at gøre. Men der stod ganske vist i de Dage — det var den midterste Uge af Februar, da der var Underudvalgsmøder om-

trent daglig — en ledende Artikel. Jeg husker meget godt de Artikler, og jeg husker, at jeg lagde, om jeg saa maa sige — jeg ved ikke, om det er for højt et Udtryk for den højtærede Indenrigsminister —, hele min politiske Sjæl ind i de Artikler; det var mig meget magtpaaliggende, hvad der den Gang skete. Og jeg husker ogsaa, at jeg Fredag den 22. Februar skrev en Artikel om Situationen, som det ærede Medlem fra Løvel maaske baade var glad og bedrøvet over. Denne Artikel indlededes med et Motto fra „Figaro“ om Greven — saa husker det ærede Medlem maaske Artiklen. Den sluttede saaledes: „Hele Situationen ligger saaledes, at Demokratiet endelig en Gang kan vinde en hel og klar Sejr . . . Der vinker et kommunalt 1849 eller truer et kommunalt 1866. Den Mand, der skaffer os det ene eller det andet, faar sit Navn indskrevet i dansk Historie med uvisnelig Ære eller uudslettelig Skam. Det beror paa Reformpartiets Mænd i Underudvalget, Anders Nielsen og Madsen-Mygdal, hvad Resultatet skal blive. Anders Nielsen voksede frem i dansk Politik paa sin Opposition mod det Forlig, der blev grundlagt den 7. Marts 1891. Snart have vi atter en 7. Marts. Grev Frijs fra Frijsenborg byder nu Hr. Nielsen af Tapdrup op til Dans. Hvad om denne for en Gangs Skyld lod Greven danse — efter Husmandens Spil.“

Og nu skal jeg fortælle ærede Medlemmer, hvordan Situationen var. Vi havde Ugen igennem holdt Underudvalgsmøder omtrent hver Dag. Den nævnte Artikel stod Fredag den 22. Februar. Den 23. Februar gik jeg til Underudvalgsmøde og havde en Fornemmelse af, at nu maatte der ske noget. Jeg havde en Fornemmelse af, at det ærede Medlem fra Løvel under alle disse Møder ligesom sad og trykkede sig, der var noget, han skulde have sagt, men han kunde ikke faa det frem, og det taler det ærede Medlem for Løvel til Ære, at han havde svært ved at faa det frem. Saa Lørdag Morgen, eller Middag var det vist, udkom et af Regeringspartiets københavnske Organer, nemlig Bladet „København“, med en Artikel, som gav hele Forligstilbudet, som det den Gang forelaa: 2 Aars Ophold, Amtsraadenes Bevarelse. Det var det daværende Forligsforslag fra ministeriel Side, Forligsforslaget i dets hemmelige, daværende Skikkelse, og jeg sagde til mig selv: Hvad er det? Det have vi jo intet hørt om, det er ikke fremkommet i Underudvalget, det er altsaa den Vej, man fra ministeriel Side vil ud. Der var ogsaa for-